

мия императоръ. Колкото се отнася до девицитъ, на брой 24 отъ които една сръбкиня, то и отъ тѣхъ повечето ни сж познати като добри наши учителски сили до и следъ Освобождението.

Подвизанията на Настоятелството сж дали изобилни плодове, благодарение на християнската любовъ на руския народъ, помагалъ на едновѣрния братски народъ въ името на идеитъ и идеалитъ, които сж проповѣждали рускитъ славянофили. Заслугата на Настоятелството въ случая е заслуга на единъ деенъ, въодушевенъ отъ горещо родолюбие и благородни пориви посрѣдникъ. Заслугитъ, които този посрѣдникъ принесе на своя народъ и дѣлото, което той извърши, му извоюваха почетно мѣсто и признателни страници въ историята на новобългарското образование и политическо освобождение.

Ние изтънахме въ началото на тая глава мотивитъ, които сж предизвикали основването на Славянския благотворит. комитетъ въ Москва. Тѣзи мотиви сж били изложени въ особенъ мемоаръ, приложенъ къмъ просбата, съ която се е искало височайше разрешение за учреждаване на комитета. Образуването въ Зап. Европа и въ Турция на редица общества за разпространение между православнитъ славяни на латинско-йезуитска и политическа пропаганда, съ цель да се привлѣкатъ къмъ папизма и така да се унищожи влиянието на Русия всрѣдъ тѣхъ и изобщо всрѣдъ славянитъ; необходимостта да се противодействува на тая пропаганда, — ето съображенията, които сж накарали групата московски славянофили и други общественици и високи сановници да поискатъ отъ правителството разрешение за учреждаването на единъ комитетъ, който съ подходни културни и благотворителни сръдства да се противопостави на казаната пропаганда. Московскитъ общественици и културни деятели сж били насърдени да поискатъ да основатъ подобенъ комитетъ отъ примѣра на нѣкои петербургски благотворители и особено на Българското настоятелство въ Одеса, целитъ на което имъ били особено присърдце. Защото и тѣ на първо време сж мѣрили да обърнатъ вниманието си върху положението на българитъ. Вsrѣдъ тѣхъ православието се е смѣтало за особено застрашено, понеже тѣ се намирали въ остра разпра съ Цариградската патрияршия, която е могла да ги доведе до нежелателни и пакостни увлѣчения, като уния съ Западната църква. и под. При това „българитъ“, главното по своята многочисленостъ славянско племе на Югъ, по-силно отъ всички сж чувствували двойното иноплеменно иго — на турцитъ, като дру-